ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (prvního senátu)

24. března 2011 *

Ve věci C-369/09 P,

jejímž předmětem je kasační opravný prostředek na základě článku 56 Statutu Soudního dvora, podaný dne 14. září 2009,

ISD Polska sp. z o.o., se sídlem ve Varšavě (Polsko),

Industrial Union of Donbass Corp., se sídlem v Doněcku (Ukrajina), a

ISD Polska sp. z o.o. (dříve Majątek Hutniczy sp. z o.o.), se sídlem ve Varšavě,

zastoupené C. Rapinem a E. Van den Hautem, avocats,

navrhovatelky,

* Jednací jazyk: francouzština.

přičemž další účastnicí řízení je:

Evropská komise, zastoupená E. Gippini Fournierem a A. Stobiecka-Kuik, jako zmocněnci, s adresou pro účely doručování v Lucemburku,

žalovaná v prvním stupni,

SOUDNÍ DVŮR (první senát),

ve složení A. Tizzano, předseda senátu, J.-J. Kasel, E. Levits, M. Safjan a M. Berger (zpravodajka), soudci,

generální advokát: Y. Bot,
vedoucí soudní kanceláře: A. Calot Escobar,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

s přihlédnutím k rozhodnutí, přijatému po vyslechnutí generálního advokáta, rozhodnout věc bez stanoviska,

vydává tento

Rozsudek

1 Svým kasačním opravným prostředkem navrhují ISD Polska sp. z o.o., Industrial Union of Donbass Corp. a ISD Polska sp. z o.o., dříve Majątek Hutniczy sp. z o.o. Soudnímu dvoru, aby zrušil rozsudek Soudu prvního stupně Evropských společenství ze dne 1. července 2009, ISD Polska a další v. Komise (T-273/06 a T-297/06, Sb. rozh. s. I-2185, dále jen „napadený rozsudek"), kterým Soud zamítl jejich návrh na zrušení rozhodnutí Komise 2006/937/ES ze dne 5. července 2005 o státní podpoře C 20/04 (ex NN 25/04) ve prospěch výrobce oceli Huta Częstochowa S.A. (Úř. věst. 2006, L 366, s. 1, dále jen „sporné rozhodnutí").

Právní rámec

2 Evropská dohoda podepsaná v Bruselu dne 16. prosince 1991 zakládající přidružení mezi Evropskými společenstvími a jejich členskými státy na jedné straně a Polskou republikou na straně druhé (Úř. věst. 1993, L 348, s. 2; dále jen „evropská dohoda"), vstoupila v platnost dne 1. února 1994. Stanoví systém hospodářské soutěže zakládající se na kritériích Smlouvy ES.

3 Protokol č. 2 o výrobcích ESUO k evropské dohodě (dále jen „protokol č. 2") stanoví zásadu zákazu veřejných podpor.

4 Článek 8 protokolu č. 2 stanoví:

„1. Mohou-li ovlivnit obchod mezi Společenstvím a Polskem, jsou s řádným fungováním dohody neslučitelné:

[…]

iii) veřejné podpory jakékoli povahy, s výjimkou odchylek povolených na základě Smlouvy o ESUO.

[…]

4. Strany dohody souhlasí, že v průběhu prvních pěti let následujících po vstupu dohody v platnost a odchylně od odstavce 1 [bodu] iii) se Polsk[é republice] výjimečně povoluje ve vztahu k výrobkům, ocel ESUO poskytnout veřejnou podporu na restrukturalizaci, pokud:

– program restrukturalizace bude spojen s plánem celkové racionalizace a snížením kapacit v Polsku,

– tato podpora přispěje k tomu, že podniky, které podporu přijímají, budou na konci období restrukturalizace životaschopné v běžných tržních podmínkách,

– výše a míra takové podpory budou omezeny na úroveň striktně nezbytnou pro obnovení životaschopnosti a budou postupně snižovány.

Rada přidružení rozhodne s ohledem na hospodářskou situaci Polsk[é republiky] o možnosti prodloužit stanovenou lhůtu pěti let.

[…]“

5 Rozhodnutí Rady přidružení EU-Polsko č. 3/2002 ze dne 23. října 2002 o prodloužení lhůty stanovené čl. 8 odst. 4 Protokolu č. 2 (Úř. věst. 2003, L 186, s. 38; Zvl. vyd. 03/34, s. 440, dále jen „rozhodnutí Rady přidružení“, citace z uvedeného rozhodnutí použité v textu tohoto rozsudku jsou neoficiálním překladem) prodloužilo o dalších osm let počínaje dnem 1. ledna 1997, nebo až do data přistoupení Polské republiky k Evropské unii, lhůtu, v níž bylo Polské republice výjimečně povoleno ve vztahu k výrobkům „ocel“ poskytnout veřejnou podporu na restrukturalizaci v souladu s podmínkami stanovenými čl. 8 odst. 4 Protokolu č. 2.

6 Článek 2 rozhodnutí Rady přidružení stanoví:

„Polsk[á republika] předloží Komisi […] program restrukturalizace a obchodní plán, které splňují požadavky čl. 8 odst. 4 Protokolu [č.] 2 a byly posouzeny a schváleny jeho vnitrostátním orgánem pověřeným dohledem nad veřejnými podporami (Úřad pro hospodářskou soutěž a pro ochranu spotřebitele).“

7 Protokol č. 8 o restrukturalizaci polského ocelářského průmyslu připojený k Aktu o podmínkách přistoupení České republiky, Estonské republiky, Kyperské republiky, Lotyšské republiky, Litevské republiky, Maďarské republiky, Republiky Malta, Polské republiky, Republiky Slovinsko a Slovenské republiky k Unii a o úpravách smluv, na nichž je založena Evropská unie (Úř. věst. 2003 L 236, s. 948; dále jen „Protokol č. 8“) prostřednictvím odchylky od obecných pravidel týkajících se státních podpor povolil Polské republice poskytnout podpory na restrukturalizaci jejího ocelářského odvětví na základě podmínek stanovených v plánu restrukturalizace a podmínek stanovených v daném Protokolu. Stanoví zejména:

„1. Odchylně od článků 87 [ES] a 88 [ES] se státní podpora poskytnutá Polsk[ou republikou] pro účely restrukturalizace vymezeným částem polského ocelářského průmyslu považuje za slučitelnou se společným trhem za těchto podmínek:

– období stanovené v čl. 8 odst. 4 Protokolu č. 2 […] bylo prodlouženo do přistoupení,

– termíny stanovené v restrukturalizačním plánu, na jehož základě byl uvedený Protokol prodloužen, jsou dodržovány v období 2002–2006,

– podmínky stanovené v tomto Protokolu jsou splněny a

– žádná státní podpora nemá být polskému ocelářskému průmyslu vyplacena po přistoupení.

[…]

3. Státní podporu v rámci polského restrukturalizačního programu pro ocelářský průmysl lze poskytovat pouze společnostem uvedeným v příloze 1 (dále jen ‚přijímající společnosti').

4. Přijímající společnost nesmí:

a) v případě fúze se společností neuvedenou v příloze 1 převést výhody z podpory poskytnuté přijímající společnosti;

b) převzít aktiva žádné společnosti neuvedené v příloze 1, na kterou byl vyhlášen konkurs v období do 31. prosince 2006.

[…]

6. Restrukturalizační podpora poskytnutá přijímajícím společnostem bude určena na základě hledisek stanovených ve schváleném polském restrukturalizačním plánu pro ocelářský průmysl a jednotlivých obchodních plánech schválených Radou. V každém případě je však výše podpory vyplacené v období 1997–2003 omezena na nejvýše 3 387 070 000 PLN.

[…]

Polsk[á republika] neposkytne polskému ocelářskému průmyslu žádnou další státní podporu pro účely restrukturalizace.

[…]

10. K veškerým následným změnám celkového restrukturalizačního plánu a jednotlivých plánů musí dát souhlas Komise, popřípadě Rada.

[…]

18. Pokud sledování ukáže, že:

[…]

c) Polsk[á republika] v průběhu restrukturalizačního období poskytla dodatečnou neslučitelnou státní podporu ocelářskému průmyslu, a zejména přijímajícím společnostem,

pozbude přechodná úprava obsažená v tomto Protokolu účinku.

Komise učiní přiměřená opatření vyžadující od kterékoli dotyčné společnosti, aby při porušení podmínek stanovených v tomto Protokolu vrátila jakoukoli poskytnutou podporu.“

8 Rozhodnutí Rady 2003/588/ES ze dne 21. července 2003 o dodržování podmínek stanovených v článku 3 rozhodnutí č. 3/2002 (Úř. věst. L 199, s. 17, dále jen „rozhodnutí Rady 2003/588“, citace z uvedeného rozhodnutí použité v textu tohoto rozsudku jsou neoficiálním překladem) stanoví ve svém jediném článku:

„Program restrukturalizace a obchodní plány předložené Komisi Polsk[ou republikou] dne 4. dubna 2003 v souladu s článkem 2 rozhodnutí č. 3/2002 […] splňují požadavky čl. 8 odst. 4 Protokolu [č.] 2.“

9 Nařízení Rady (ES) č. 659/1999 ze dne 22. března 1999, kterým se stanoví prováděcí pravidla k článku [88] ES (Úř. věst. L 83, s. 1; Zvl. vyd. 08/01, s. 339), stanoví ve svém čl. 6 odst. 1:

„Rozhodnutí o zahájení formálního vyšetřovacího řízení shrne relevantní faktické a právní otázky, zahrne předběžné hodnocení Komise o charakteru navrhovaného opatření jako podpory a vyloží pochybnosti o jeho slučitelnosti se společným trhem. Rozhodnutí vyzve dotyčný členský stát a ostatní zúčastněné strany, aby předložily připomínky v předepsané lhůtě, která obvykle nepřesáhne jeden měsíc. V řádně odůvodněných případech může Komise předepsanou lhůtu prodloužit.“

10 Článek 7 odst. 5 uvedeného nařízení stanoví:

„Shledá-li Komise, že oznámená podpora není slučitelná se společným trhem, rozhodne, že podpora nemůže být uskutečněna (dále jen‚záporné rozhodnutí‘).“

11 Článek 14 nařízení č. 659/1999 stanoví:

„1. Je-li v případech protiprávní podpory přijato záporné rozhodnutí, Komise rozhodne, že dotyčný členský stát učiní všechna nezbytná opatření, aby příjemce podporu navrátil (dále jen‚rozhodnutí o navrácení'). Komise nebude vyžadovat navrácení podpory, pokud by to bylo v rozporu s obecnými zásadami práva Společenství.

2. Podpora, která má být navrácena podle rozhodnutí o navrácení, zahrnuje úroky v přiměřené výši stanovené Komisí. Úroky jsou splatné od data, kdy byla protiprávní podpora k dispozici příjemci, do data jejího navrácení.

[…]“

12 Podle čl. 20 odst. 1 uvedeného nařízení:

„Každá zúčastněná strana může předložit připomínky podle článku 6 po rozhodnutí Komise zahájit formální vyšetřovací řízení. Každé zúčastněné straně, která předložila takové připomínky, a každému příjemci jednotlivé podpory je zaslána kopie rozhodnutí přijatého Komisí podle článku 7.“

13 Nařízení Komise (ES) č. 794/2004 ze dne 21. dubna 2004, kterým se provádí nařízení Rady (ES) č. 659/1999 (Úř. věst. L 140, s. 1; Zvl. vyd. 08/04, s. 3) stanoví ve svém článku 9:

„1. Pokud není ve zvláštním rozhodnutí stanoveno jinak, je úroková sazba, která má být použita pro navrácení státní podpory poskytnuté v rozporu s čl. 88 odst. 3 [ES], roční procentní sazba stanovená pro každý kalendářní rok.

Vypočítá se na základě průměru pětiletých mezibankovních swapových sazeb za září, říjen a listopad předchozího roku zvýšeného o 75 bazických bodů. V řádně odůvodněných případech může Komise sazbu pro jeden nebo více členských států zvýšit o více než 75 bazických bodů.

[…]

4. V případě, že nejsou k dispozici spolehlivé nebo odpovídající údaje nebo za výjimečných okolností může Komise v úzké spolupráci s dotčeným členským státem či dotčenými členskými státy stanovit úrokovou sazbu pro navrácení státní podpory pro jeden či více členských států na základě jiné metody nebo na základě informací, které má k dispozici.“

14 Ohledně metody uplatnění úroku upřesňuje čl. 11 odst. 2 uvedeného nařízení:

„Úroková sazba se uplatňuje jako složený úrok až do data navrácení podpory. Úroky narostlé v předcházejícím roce jsou v každém následujícím roce úročeny.“

Skutečnosti předcházející sporu

15 V letech 2002 až 2005 proběhla restrukturalizace polského výrobce oceli Huta Częstochowa SA (dále jen „HCz“). Za tím účelem byla aktiva HCz převedena na nové společnosti.

16 V roce 2002 byla za účelem převzetí výroby oceli společnosti HCz založena Huta Stali Częstochowa sp. z o.o. (dále jen „HSCz“), jejíž mateřskou společností byla Towarzystwo Finansowe Silesia sp. zo.o (dále jen „TFS“), společnost ze 100 % vlastněná polským státem. Společnost HSCz si pronajala výrobní zařízení společnosti HCz od správce konkurzní podstaty a převzala většinu zaměstnanců.

17 V roce 2004 byly založeny společnosti Majątek Hutniczy sp. z o.o. (dále jen „MH“) a Majątek Hutniczy Plus Sp. z o.o. (dále jen „MH Plus“). Jejich akcie byly ze 100 % vlastněny společností HCz. MH obdržela aktiva společnosti HCz spojená s výrobou oceli a MH Plus obdržela některá další aktiva nezbytná pro výrobu.

18 Aktiva nespojená s výrobou (zvaná „neocelářská aktiva“), jakož i elektro-energetický podnik Elsen byly kromě toho převedeny na společnost Operator ARP sp. z o.o., společnost podřízenou Agencja Rozwoju Przemysłu SA (agentura pro průmyslový rozvoj vlastněná polským státem), za účelem splacení veřejnoprávních pohledávek souvisejících s restrukturalizací (daně a příspěvky na sociální zabezpečení).

19 Dopisem ze dne 19. května 2004 informovala Komise Polskou republiku o svém rozhodnutí zahájit formální vyšetřovací řízení ohledně podpory na restrukturalizaci poskytnuté HCZ, zveřejněném v *Úředním věstníku Evropské unie* dne 12. srpna 2004 (Úř. věst. C 204, s. 6), a vyzvala všechny zúčastněné strany k podání připomínek

ohledně skutkových okolností a právní analýzy uvedených v tomto rozhodnutí. Obdržela připomínky Polské republiky a čtyř zúčastněných stran.

20 V dokumentu nazvaném „Prohlášení týkající se podpor, které mohly být poskytnuty [HCz] nebo [HSCz]“, ze dne 3. února 2005, ISD Polska sp. z o.o. (jednající pod obchodní firmou ZPD Steel sp. z o.o. (dále jen „ISD“), dceřiná společnost ze 100 % vlastněná Industrial Union of Donbass Corp. (dále jen „IUD“), učinila v rámci jednání, která předcházela akvizici společností HSCz, MH, MH Plus a dalších deseti dceřiných společností HCz, následující prohlášení:

„V případě, že Komise přijme rozhodnutí, kterým [HCz], [HSCz] nebo osobě, jež převzala aktiva [HCz], uloží vrácení protiprávní veřejné podpory spadající pod podpory v rámci programu restrukturalizace a v celkové výši nepřesahující 20 milionů [PLN], prohlašujeme, že dané rozhodnutí by nás nijak nezbavilo závazků plynoucích z nabídky, a zavazujeme se nepředložit ani neuplatnit žádnou žádost o náhradu škody směřující proti a) daňové správě Polské republiky, b) [Agencja Rozwoju Przemysłu SA], c) [TFS], d) [HCz] […] a spojenou s nezbytností vrátit podporu nebo s jakýmkoli řízením vedeným v této oblasti před Komisí v důsledku poskytnutí veřejné podpory společnosti [HCz]. V takovém případě se zavazujeme jednat tak, aby [MH], [MH Plus] a [HSCz] nebo další společnosti, jakož i jejich právní nástupci (bez ohledu na právní důvod nástupnictví) vrátili částku protiprávní veřejné podpory stanovenou v rozhodnutí Komise, i kdyby se dané rozhodnutí týkalo výhradně [HCz].“

21 Na konci řízení Komise dospěla k závěru, že v rozporu s jejími počátečními pochybnostmi opatření směřující k restrukturalizaci HCz na základě ustanovení zákona o veřejné podpoře podniků, která mají značný význam pro trh práce, ze dne 30. října 2002 (Dz. U. č. 213, položka 1800, v platném znění) nepředstavují „státní podporu“ ve smyslu čl. 87 odst. 1 ES.

22 Komise měla naopak za to, že společnosti HCz byla z různých důvodů poskytnuta státní podpora v období od roku 1997 do roku 2002, která byla částečně slučitelná se společným trhem. Dále požadovala Komise vrácení části, kterou považovala za neslučitelnou se společným trhem, tedy částky 19 699 452 PLN (dále jen „sporná podpora").

23 Dne 5. července 2005 přijala Komise sporné rozhodnutí. Jeho článek 3 zní takto:

„1. Státní podpora ve výši 19 699 452 PLN, kterou Polsk[á republika] poskytl[a] [HCz] v období od roku 1997 do května 2002 ve formě operativní (provozní) podpory a podpory na restrukturalizaci zaměstnanosti, není slučitelná se společným trhem.

2. Polsk[á republika] podnikne všechny nezbytné kroky, aby od podniků [HCz], od Regionalny Fundusz Gospodarczy (Regionální hospodářský fond), [MH] a [Operator ARP sp. z o.o.] získala zpět protiprávně poskytnutou podporu pro [HCz], uvedenou v prvním odstavci. Všechny tyto organizace nesou solidární odpovědnost za vrácení této podpory.

Navrácení podpory proběhne neprodleně a podle pravidel právního systému platného na území členského státu pod podmínkou, že to umožňuje okamžitý a účinný výkon tohoto rozhodnutí. K částkám podléhajícím navrácení budou připočítány úroky za celé období od dne přiznání podpory [HCz] až do jejího faktického navrácení. Úroky budou připočteny podle předpisů uvedených v kapitole V nařízení […] č[.] 794/2004.

[…]"

24 V článku 4 sporného rozhodnutí potvrzuje Komise navrhovanou změnu polského Státního plánu restrukturalizace ve shodě s bodem 10 Protokolu č. 8 v rozsahu, v jakém to umožní restrukturalizaci HCz bez státní podpory a bez zvýšení výrobních kapacit.

25 V souladu s dvěma dohodami uzavřenými dne 30. září 2005, které vstoupily v platnost dne 7. října 2005, odkoupila ISD od HCz veškeré její podíly ve společnostech MH a MH Plus, jakož i deset zbývajících dceřiných společností HCz, a dále od TFS veškerý její podíl ve společnosti HSCz, a stala se tak vlastníkem HSCz, MH, MH Plus a dalších deseti dceřiných společností HCz.

26 Dopisem ze dne 17. února 2006 požádala Komise polské orgány, aby jí oznámily úrokové míry pro vrácení sporné podpory ze strany solidárních dlužníků uvedených v čl. 3 odst. 2 sporného rozhodnutí. Polské orgány v odpovědi ze dne 13. března 2006 navrhly úrokové míry pro vrácení podpory a způsob výpočtu úroků. Konkrétně navrhly použít jako základ pro období od roku 1997 do roku 1999 pětiletou pevnou úrokovou míru pro polské státní dluhopisy vydané v polských zlotých, a pro období od roku 2000 do přistoupení Polské republiky k Unii desetiletou úrokovou míru týchž dluhopisů. Kromě toho s ohledem na situaci kapitálových trhů v Polsku v rozhodné době, která byla charakterizovaná velmi vysokými, ale rychle klesajícími úrokovými mírami, požádaly polské orgány o provádění každoroční aktualizace uvedené úrokové míry a o to, aby úroky nebyly vypočítávány na složeném základě.

27 Ve své odpovědi ze dne 7. června 2006 konstatovala Komise, že úroková míra pro vrácení podpory má být pro celé dotčené období pětiletá pevná úroková míra pro polské státní dluhopisy vydané v polských zlotých, a že podle čl. 11 odst. 2 nařízení č. 794/2004 se tato úroková míra uplatní na složeném základě.

28 Dopisy datovanými 7. července a 16. srpna 2006 oznámila Komise sporné rozhodnutí IUD a MH. Dne 21. prosince 2006 bylo toto rozhodnutí zveřejněno v *Úředním věstníku Evropské unie*.

29 Dne 15. listopadu 2006 došlo k fúzi ISD a MH, přičemž ISD převzala všechna práva a povinnosti MH.

Žaloba před Soudem a napadený rozsudek

30 Svou žalobou k Soudu se žalobkyně ISD a IUD ve věci T-273/06 domáhaly toho, aby Soud zejména zrušil článek 3 sporného rozhodnutí a na podporu svých návrhových žádání uvedly šest žalobních důvodů.

31 První žalobní důvod se týkal porušení Protokolu č. 8. Čtvrtý žalobní důvod vycházel z porušení zásady ochrany legitimního očekávání a šestý žalobní důvod se týkal porušení nařízení č. 794/2004. Druhý, třetí a pátý žalobní důvod nebyly dovolávány na podporu kasačního opravného prostředku, a nebudou tedy dále zkoumány.

32 Ve věci T-297/06 předložila ISD totožná návrhová žádání a uvedla čtyři žalobní důvody v podstatě totožné s důvody, které uvedla ve věci T-273/06, avšak navíc se domáhala zrušení článku 4 napadeného rozhodnutí.

33 Svým prvním žalobním důvodem žalobkyně v podstatě napadaly použitelnost *ratione temporis* a *ratione personae* pravidel Společenství v oblasti státních podpor, jakož i pravomoc Komise kontrolovat jejich dodržování v období před přistoupením Polské republiky k Unii.

34 V tomto ohledu Soud potvrdil, že článek 87 ES a článek 88 ES se v podstatě nepoužijí na podporu poskytnutou před přistoupením členského státu, která po přistoupení již není poskytována, a že se tudíž Komise opírá o Protokol č. 8 jako *lex specialis* za účelem odůvodnění své pravomoci.

35 S poukazem na to, že se tento režim ve více ohledech liší od obecného režimu stanoveného Smlouvou o ES a přílohou IV Aktu o podmínkách přistoupení České republiky, Estonské republiky, Kyperské republiky, Lotyšské republiky, Litevské republiky, Maďarské republiky, Republiky Malta, Polské republiky, Republiky Slovinsko a Slovenské republiky a o úpravách smluv, na nichž je založena Evropská unie (Úř. věst. L 236, s. 797, dále jen „příloha IV aktu o přistoupení“) konstatoval Soud v bodě 93 napadeného rozsudku, že Protokol č. 8 odkazuje na podpory poskytnuté v období od roku 1997 do roku 2003, že povoluje omezenou částku podpor na restrukturalizaci poskytnutých v daném období určitým podnikům vyjmenovaným v příloze 1 a že naopak zakazuje jakoukoli další státní podporu na restrukturalizaci ocelářského průmyslu.

36 Soud v bodě 94 napadeného rozsudku uvedl, že zpětná účinnost Protokolu č. 8 je tak zakotvena v jeho bodu 6, který se týká období od roku 1997 do roku 2003, a konečně v bodech 95 a 96 napadeného rozsudku odmítl argument žalobkyň, podle kterého dané období k okamžiku zveřejnění Protokolu č. 8 v měsíci září 2003 už téměř uplynulo, a odkaz na uvedené období má tudíž pouze ten význam, že výpočet budoucích podpor musí být proveden se zpětným zohledněním částek již přidělené podpory.

Podle Soudu bylo cílem Protokolu č. 8 naopak zavést „srozumitelný systém povolování podpor určených na restrukturalizaci polského ocelářského průmyslu, a nikoli pouze předcházet kumulaci podpor na straně přijímajících společností“.

37 Soud tedy v bodě 97 napadeného rozsudku dospěl k závěru, že Protokol č. 8 ve vztahu k příloze IV aktu o přistoupení a článkům 87 ES a 88 ES představuje *lex specialis*, které rozšiřuje kontrolu státních podpor prováděnou Komisí na základě Smlouvy o ES na podpory poskytnuté ve prospěch reorganizace polského ocelářského průmyslu v období od roku 1997 do roku 2003.

38 Ohledně argumentu týkajícího se působnosti *ratione personae* Protokolu č. 8, podle kterého se tento protokol netýká podniků neuvedených v jeho příloze 1, konstatoval Soud v bodě 99 napadeného rozsudku, že bod 3 uvedeného Protokolu stanoví výslovně, že ze státních podpor v rámci programu restrukturalizace polského ocelářského průmyslu mohou mít prospěch pouze podniky vyjmenované v této příloze 1. Pokud by bylo připuštěno, že si podnik neuvedený v uvedené příloze 1 ponechá neomezené částky podpory na restrukturalizaci obdržené před přistoupením, aniž jako protihodnotu omezí výrobní kapacitu, byl by Protokol č. 8 zbaven jakéhokoli smyslu.

39 Co se týče argumentu vycházejícího z bodu 4 písm. b) Protokolu č. 8, podle kterého pouze přijímající společnosti nemohou převzít aktiva podniku neuvedeného v příloze 1 Protokolu č. 8, který je v úpadku, konstatuje Soud, že žalobkyně vycházejí z nesprávného výkladu uvedeného ustanovení. I za předpokladu, že by tento bod stanovil možnost, aby třetí osoba převzala aktiva podniku v úpadku neuvedeného v příloze 1 Protokolu č. 8, vůbec by to podle Soudu neznamenalo, že by tato třetí osoba nebyla povinna vrátit protiprávní podporu obdrženou uvedeným podnikem. Situaci HCz tudíž nelze srovnávat se situací podniku v úpadku neuvedeného v příloze 1 Protokolu

č. 8, a v důsledku toho Soud rovněž zamítl výtku týkající se údajného porušení zásady rovného zacházení při použití uvedeného protokolu.

40 Vyhovění žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení zásady rovného zacházení by tedy v podstatě znamenalo zpochybnit Protokol č. 8, který jakožto pramen primárního práva představuje součást Smlouvy (viz body 100 a 101 napadeného rozsudku).

41 Ohledně argumentu, podle kterého Komise překročila svou pravomoc, připomenul Soud v bodě 102 napadeného rozsudku, že Protokol č. 8 stanoví, že Komise učiní přiměřená opatření vyžadující vrácení jakékoli podpory poskytnuté v rozporu s podmínkami stanovenými v tomto Protokolu včetně kontrolních opatření na základě článku 88 ES, takže Komise měla pravomoc kontrolovat dodržování ustanovení Protokolu č. 8.

42 Soud rovněž zamítl všechny argumenty, kterými se žalobkyně dovolávaly porušení Protokolu č. 8.

43 V rámci čtvrtého žalobního důvodu žalobkyně tvrdily, že Komise ve svém rozhodnutí zahájit formální vyšetřovací řízení ohledně podpory na restrukturalizaci poskytnuté HCz přesně neuvedla, zrušení kterých státních podpor ve sporném rozhodnutí požaduje, což mělo za následek také to, že je toto rozhodnutí stiženo protiprávností vyplývající z porušení zásady ochrany legitimního očekávání. Jejich legitimní očekávání se zakládalo rovněž na skutečnosti, že IUD počítala s tím, že sporná podpora bude považována za vrácenou a že podpora poskytnutá před rokem 2003 byla Komisi řádně oznámena.

44 V tomto ohledu žalobkyně tvrdily, že se díky Komisi cítily ujištěny, že podpory obdržené společností HCz nebudou zrušeny. Mohly se tudíž legitimně domnívat, že Komise nepožaduje vrácení podpor obdržených společností HCz, a uváděly, že sporná podpora byla „řádně oznámena" podle příslušných postupů stanovených v Protokolu č. 2, ačkoli nebyla oznámena ve smyslu článků 87 ES a 88 ES.

45 V tomto ohledu Soud v bodě 134 napadeného rozsudku konstatoval, že takové očekávání nemůže být chráněno na základě zásady ochrany legitimního očekávání. Žalobkyně totiž nebyly aktem Společenství nabádány, aby přijaly rozhodnutí, které by pro ně následně mělo negativní důsledky, ani nezískaly výhodu jako příjemci správního aktu orgánu Společenství, zrušeného daným orgánem se zpětnou účinností. S odkazem na rozsudek ze dne 20. března 1997, Alcan Deutschland (C-24/95, Recueil, s. I-1591) připomněl Soud v bodě 135 napadeného rozsudku, že společnosti přijímající podporu mohou v zásadě mít legitimní očekávání, že podpora odpovídá příslušným pravidlům, pouze v případě, že tato podpora byla poskytnuta v souladu s postupem upraveným v článku 88 ES, a že s řádnou péčí postupující hospodářský subjekt musí být běžně schopen ujistit se o tom, že byl tento postup dodržen.

46 Soud v bodě 136 napadeného rozsudku konstatoval, že v projednávané věci nedošlo k oznámení sporné podpory, neboť byla poskytnuta v době, kdy Polská republika dosud nebyla členem Evropské unie, a tudíž oznámení podle článku 88 ES nebylo možné.

47 Soud rovněž v bodech 137 a 138 napadeného rozsudku zamítl argument žalobkyně, podle kterého byla sporná podpora „řádně oznámena" podle příslušných postupů stanovených v Protokolu č. 2. Pokud totiž žalobkyně odkazují na rozhodnutí Rady 2003/588, ve kterém Rada konstatovala, že program restrukturalizace a obchodní plány předložené Komisi Polskou republikou dne 4. dubna 2003 splňují požadavky čl. 8

odst. 4 Protokolu č. 2, je nutno konstatovat, že obchodní plán týkající se společnosti HCz nebyl Komisi předložen, a netýká se jí tudíž schválení obsažené v rozhodnutí Rady 2003/588.

48 Ohledně odůvodnění návrhu Komise, podle něhož by prodloužení odchylky stanovené v čl. 8 odst. 4 Protokolu č. 2 mělo za následek zpětnou legalizaci všech podpor protiprávně poskytnutých po vstupu Evropské dohody v platnost, zdůraznil Soud v bodě 139 napadeného rozsudku, že to není uvedeno v rozhodnutí Rady 2003/588. Přitom pouhý návrh Komise k rozhodnutí Rady nemůže u žalobkyň vyvolat legitimní očekávání.

49 Soud rovněž zamítl všechny argumenty, kterými se žalobkyně dovolávaly porušení zásady ochrany legitimního očekávání.

50 Svým šestým žalobním důvodem, týkajícím se zejména stanovení úrokové míry pro vrácení sporných podpor, se žalobkyně dovolávaly porušení nařízení č. 794/2004 a zpochybnily, že by Komise stanovila přiměřenou úrokovou míru a že by dodržela cíl článků 9 a 11 uvedeného nařízení, tedy obnovení předchozí situace, která existovala před poskytnutím protiprávní podpory, tím, že požadovala úroky z placení úroků, a výběrem referenční úrokové míry naprosto neodpovídající realitě polského trhu v období od roku 1997 do roku 2004.

51 V tomto ohledu žalobkyně tvrdily, že v polském právu plynou úroky pouze z nedoplatků daní a daňové zákony nestanoví kapitalizaci úroků dlužných z daných nedoplatků. Kromě toho uvedly, že v období od roku 1997 do roku 2004 bylo velmi vzácné, aby podniky získávaly kapitál z vnějších zdrojů na dlouhou dobu využitím dluhopisů a bankovních půjček v polských zlotých. Tím, že Komise chtěla uplatnit úrokovou

míru pro polské státní dluhopisy, nepoužila úrokovou míru, která by správně odrážela výhodu, které se HCz dostalo, což mělo za následek nadhodnocení této výhody. Vrácení úroků dostalo tak přijímající společnosti do méně výhodné situace ve srovnání se *status quo ante*.

52 Co se týče sporného rozhodnutí, konstatoval Soud v bodě 157 napadeného rozsudku, že se úroky vypočítají v souladu s ustanoveními kapitoly V nařízení č. 794/2004 a že vzhledem k tomu, že úroková míra není stanovena ani ve výroku, ani v odůvodnění uvedeného rozhodnutí, je žalobní důvod žalobkyň bezpředmětný.

53 Co se týče způsobu výpočtu úroků, rozhodl Soud, že zjištění obsažená ve sporném rozhodnutí mají v tomto ohledu čistě deklaratorní povahu, neboť způsob výpočtu úroků vyplývá ze samotného nařízení č. 794/2004. Přitom žalobkyně nevznesly námitku protiprávnosti uvedeného nařízení (viz bod 159 napadeného rozsudku).

54 Ohledně dopisu ze dne 7. června 2006, v němž Komise stanovila úrokovou míru pro vrácení sporné podpory, připomněl Soud, že čl. 9 odst. 4 nařízení č. 794/2004 stanoví, že stanovení úrokové míry pro vrácení vyžaduje „úzkou spolupráci" s dotčeným členským státem.

55 Přitom z korespondence mezi Komisí a polskými orgány vyplynulo, že stanovení úrokové míry skutečně proběhlo v „úzké spolupráci" s Polskou republikou, která navrhla použít jako úrokovou míru pro vrácení pětiletou a desetiletou úrokovou míru pro státní dluhopisy a požádala o provádění každoroční aktualizace uvedené úrokové

míry a o to, aby úroky nebyly vypočítávány na složeném základě (bod 163 napadeného rozsudku).

56 Komise v zásadě tyto návrhy přijala a měla za to, že by měla být namísto dvou různých úrokových měr použita pouze pětiletá úroková míra pro dluhopisy, a to po celé období od roku 1997 do roku 2004. V tomto ohledu disponovala jistým prostorem pro uvážení (bod 164 napadeného rozsudku).

57 Pokud jde o způsob uplatnění úroků, a zejména výpočet úroků na složeném základě, konstatoval Soud v bodě 165 rozsudku, že čl. 11 odst. 2 nařízení č. 794/2004 výslovně uvádí, že úroková míra se uplatňuje jako složený úrok až do data navrácení podpory a úroky narostlé v předcházejícím roce jsou v každém následujícím roce úročeny. Kromě toho článek 13 nařízení č. 794/2004 stanoví, že se jeho články 9 a 11 použijí v souvislosti s jakýmkoli rozhodnutím o navrácení podpory, které bylo oznámeno po dni vstupu tohoto nařízení v platnost. Vzhledem k tomu, že nařízení č. 794/2004 bylo platné v okamžiku přijetí sporného rozhodnutí, byla tudíž Komise povinna požadovat výpočet úroků na složeném základě.

58 Soud rovněž zamítl všechny argumenty, kterými se žalobkyně dovolávaly porušení nařízení č. 794/2004.

59 Soud dospěl v důsledku toho k závěru, že všechny žalobní důvody, které žalobkyně uvedly na podporu své žaloby, jsou neopodstatněné, a žalobu proto v plném rozsahu zamítl.

Návrhová žádání účastnic řízení před Soudním dvorem

60 Navrhovatelky navrhují, aby Soudní dvůr:

– zrušil napadený rozsudek;

– v plném rozsahu, podpůrně částečně, vyhověl návrhovým žádáním předloženým Soudu ve spojených věcech T-273/06 a T-297/06;

– uložil Komisi náhradu veškerých nákladů řízení;

– pokud by Soudní dvůr rozhodl, že není třeba vydat rozhodnutí ve věci samé, navrhovatelky navrhují, aby uložil Komisi náhradu nákladů řízení podle ustanovení čl. 69 odst. 6 ve spojení s čl. 72 písm. a) jednacího řádu Soudního dvora.

61 Komise navrhuje, aby Soudní dvůr kasační opravný prostředek zamítl a uložil navrhovatelkám náhradu nákladů řízení.

Ke kasačnímu opravnému prostředku

62 Navrhovatelky se na podporu svého kasačního opravného prostředku dovolávají tří důvodů kasačního opravného prostředku vycházejících z porušení Protokolu č. 8 a zásady ochrany legitimního očekávání a nařízení č. 659/1999, zejména jeho čl. 14 odst. 2, jakož i nařízení č. 794/2004.

63 Komise na jedné straně zpochybňuje přípustnost kasačního opravného prostředku v plném rozsahu, na straně druhé zpochybňuje zvláště přípustnost prvního a třetího důvodu, jakož i opodstatněnost tří důvodů uvedených navrhovatelkami.

K přípustnosti kasačního opravného prostředku v plném rozsahu

Argumentace účastnic řízení

64 Úvodem se Komise dovolává nepřípustnosti kasačního opravného prostředku z toho důvodu, že navrhovatelky, co se týče formy kasačního opravného prostředku, směšují odvolání a kasační opravný prostředek v rozsahu, v němž se návrh v podstatě omezuje na opakování argumentů proti spornému rozhodnutí tak, jak byly uvedeny v řízení v prvním stupni. Navrhovatelky neuvádějí, o které části odůvodnění Soudu se především jedná ani jakého nesprávného posouzení se Soud dopustil při zkoumání těchto argumentů v prvním stupni.

65 V tomto ohledu Komise tvrdí, že z článku 225 ES a z čl. 58 prvního pododstavce statutu Soudního dvora a z čl. 112 odst. 1 písm. c) prvního pododstavce jednacího řádu plyne, že kasační opravný prostředek musí přesně uvádět kritizované části napadeného rozsudku, jakož i právní argumenty, o které se tento návrh konkrétně opírá. Tomuto požadavku neodpovídá kasační opravný prostředek navrhovatelek, který se omezuje na opakování důvodů a argumentů, které byly předloženy již před Soudem, aniž obsahuje argumentaci směřující konkrétně k identifikaci nesprávného právního posouzení, kterým by měl napadený rozsudek trpět. Takový kasační opravný prostředek ve skutečnosti představuje návrh směřující k dosažení prostého nového přezkumu žaloby podané Soudu, což je mimo pravomoc Soudního dvora.

Závěry Soudního dvora

66 Podle ustálené judikatury vyplývá z článku 225 ES, čl. 58 prvního pododstavce statutu Soudního dvora a čl. 112 odst. 1 písm. c) prvního pododstavce jednacího řádu, že kasační opravný prostředek musí přesným způsobem uvádět kritizované části rozsudku, jehož zrušení je navrhováno, jakož i právní argumenty, kterými je tento návrh konkrétně podpořen (viz zejména rozsudky ze dne 4. července 2000, Bergaderm a Goupil v. Komise, C-352/98 P, Recueil, s. I-5291, bod 34; ze dne 8. ledna 2002, Francie v. Monsanto a Komise, C-248/99 P, Recueil, s. I-1, bod 68, jakož i ze dne 14. října 2010, Nuova Agricast a Cofra v. Komise, C-67/09 P, Sb. rozh. s. I-9811, bod 48).

67 V této souvislosti postačí konstatovat, že ačkoli některé pasáže z argumentace navrhovatelek uváděné v souvislosti s jejich důvody kasačního opravného prostředku nejsou přesné, zdá se však být tato argumentace jako celek dostatečně jasná k tomu, aby mohly být s požadovanou přesností identifikovány kritizované části napadeného

rozsudku, jakož i právní argumenty dovolávané na podporu této kritiky, a umožňuje tedy Soudnímu dvoru provést přezkum legality.

68 V důsledku toho musí být námitka nepřípustnosti vznesená Komisí v rozsahu, v němž se týká kasačního opravného prostředku, v plném rozsahu zamítnuta.

K prvnímu důvodu kasačního opravného prostředku

Argumentace účastnic řízení

69 Prvním důvodem kasačního opravného prostředku navrhovatelky tvrdí, že Soud porušil Protokol č. 8, neboť vycházel z toho, že tento protokol zakotvil v bodě 6 použití svých ustanovení se zpětnou účinností. Ze znění, účelu a systematiky tohoto protokolu jasně nevyplývá, že mu má být přisuzován zpětný účinek.

70 V tomto ohledu navrhovatelky tvrdí, že skutečným účelem Protokolu č. 8 je, aby ze státních podpor mohly mít v určitých mezích prospěch podniky vyjmenované v jeho příloze 1, a to od okamžiku jeho podpisu dne 16. dubna 2003 do konce roku 2003. Jediným prvkem zpětné účinnosti, který lze identifikovat v uvedeném protokolu, je odkaz na období od roku 1997 do roku 2003, týkající se buď vztahu k celkové částce státní podpory, která může být poskytnuta (bod 6 Protokolu č. 8), nebo vztahu k cílenému omezení kapacit, k němuž má Polská republika dospět (bod 7 Protokolu č. 8). To znamená, že výpočet budoucích podpor poskytnutých přijímajícím společnostem

do konce roku 2003 musí být proveden nikoli při zpětném zohlednění dřívějších podpor jako případně protiprávních, ale při zpětném zohlednění již poskytnutých částek podpor.

71 V tomto ohledu namítají navrhovatelky, že v souladu s judikaturou Soudního dvora (rozsudky ze dne 25. ledna 1979, Racke, 98/78, Recueil, s. 69, a Weingut Decker, 99/78, Recueil, s. 101; ze dne 19. května 1982, Staple Dairy Products, 84/81, Recueil, s. 1763, jakož i ze dne 24. září 2002, Falck a Acciaierie di Bolzano v. Komise, C-74/00 P a C-75/00 P, Recueil, s. I-7869) zásada právní jistoty obecně brání tomu, aby byl počátek časové působnosti právního aktu Společenství stanoven na den předcházející dni jeho vyhlášení. Může tomu být však výjimečně jinak, pokud to vyžaduje sledovaný cíl a pokud je náležitě respektováno legitimní očekávání dotčených osob. Znamená to, že není-li stanoveno jinak, vychází se z toho, že ustanovení práva Společenství nemá zpětný účinek.

72 V projednávaném případě je podle navrhovatelek nesporné, že Rada přidružení EU-Polsko přijala dne 23. října 2002 rozhodnutí prodlužující o dalších osm let počínaje dnem 1. ledna 1997 lhůtu pro výjimku stanovenou v Protokolu č. 2. Toto rozhodnutí podmínilo prodloužení lhůty splněním dvou podmínek. Jedná se o předložení programu restrukturalizace a obchodního plánu Komisi a o jejich konečné posouzení Komisí (články 2 a 3 rozhodnutí Rady přidružení). Článek 3 tohoto rozhodnutí stanoví, že Komise bude jménem Společenství v pravidelných intervalech sledovat provádění obchodního plánu, zatímco polský Úřad pro hospodářskou soutěž a pro ochranu spotřebitele bude provádět totéž na straně Polské republiky.

73 Komise dospěla k závěru, že program restrukturalizace a obchodní plány předložené Polskou republikou splňují požadavky čl. 8 odst. 4 Protokolu č. 2 a podmínky stanovené v Protokolu č. 8, a ve svém návrhu tudíž potvrdila své konečné posouzení a dodržení závazku přijatého Polskou republikou v Protokolu č. 8. Rozhodnutí Rady 2003/588 bylo v konečném znění přijato v tomto smyslu. Podle navrhovatelek se tudíž

Komise ve sporném rozhodnutí vrátila ke státním podporám poskytnutým v letech 1997 až 2002 v režimu výjimky, prodlouženému rozhodnutím Rady 2003/588 po podpisu Protokolu č. 8, na který se odvolává.

74 Kromě toho se bod 6 Protokolu č. 8 vztahuje pouze na podpory budoucích restrukturalizací, které by mohly být poskytnuty přijímajícím společnostem, a neobsahuje žádné výslovné uvedení případného zpětného účinku. Z jeho obsahu, účelu ani systematiky jasně nevyplývá, že mu má být přiznán zpětný účinek.

75 Navrhovatelky kromě toho tvrdí, že je nesporné, že polské orgány zamýšlely zahrnout HCz do seznamu přijímajících společností uvedených v příloze 1 Protokolu č. 8, které mohou využívat státních podpor v rámci programu restrukturalizace polského ocelářského průmyslu. V poslední chvíli od tohoto opatření upustily, na HCz byl prohlášen konkurs a její životaschopnost byla následně považována i s novými podporami za málo pravděpodobnou. Životaschopnost HCz v době, kdy byl přijat Protokol č. 8, byla tudíž jediným rozdílem oproti osmi přijímajícím společnostem.

76 Od dubna 2003 zamýšlely nicméně polské orgány restrukturalizaci HCz jiným způsobem než prostřednictvím úpadku. Komise to ve svém sporném rozhodnutí nezohlednila, ačkoli jí tyto skutečnosti byly známy, a zacházela tudíž se dvěma kategoriemi osob, jejichž právní a faktická postavení nevykazovala zásadní rozdíly – jednak s podniky uvedenými v příloze 1 Protokolu č. 8 a jednak s hospodářským nástupcem

společnosti HCz, velmi odlišným způsobem. Tento rozdílný způsob zacházení se dvěma v podstatě stejnými situacemi tak představuje další porušení Protokolu č. 8.

77 Za těchto podmínek představuje výklad Protokolu č. 8 provedený Komisí ve sporném rozhodnutí zjevné porušení tohoto předpisu Společenství. Soud tím, že toto porušení nepotrestal, porušil právo Společenství.

78 Komise nejprve uvádí, že první důvod kasačního opravného prostředku je zčásti nepřípustný ze dvou důvodů. Navrhovatelky se na jedné straně dovolávaly návrhu Komise a rozhodnutí Rady 2003/588 v souvislosti s uvedeným důvodem kasačního opravného prostředku, ačkoli byl tento bod zkoumán Soudem v rámci důvodu vycházejícího z porušení zásady ochrany legitimního očekávání. Navrhovatelky tedy vznesly poprvé před Soudním dvorem důvod kasačního opravného prostředku a argumenty, které nevznesly před Soudem, takže tato část důvodu kasačního opravného prostředku musí být prohlášena za nepřípustnou.

79 Na druhé straně argument vycházející z rozdílného způsobu zacházení se dvěma v podstatě stejnými situacemi, které vedlo k porušení Protokolu č. 8, je nový v tom smyslu, že nebyl žalobkyní namítán ve věci T-297/06 v rámci žalobního důvodu vycházejícího z údajného porušení Protokolu č. 8. Údajné porušení zásady rovného zacházení při použití Protokolu č. 8 namítaly pouze žalobkyně ve věci T-273/06. V důsledku toho je třeba tuto část prvního důvodu kasačního opravného prostředku prohlásit rovněž za nepřípustnou.

80 Co se týče meritu věci, Komise dále potvrzuje, že sdílí výklad provedený Soudem, podle kterého je cílem Protokolu č. 8 zavést srozumitelný systém povolování podpor určených na restrukturalizaci polského ocelářského průmyslu. Podle Soudu naznačuje

samotné znění bodu 6 uvedeného protokolu zpětný účinek, pokud celé zkoumané období, tj. roky 1997 až 2003, předchází datu přistoupení Polské republiky k Unii.

81 Komise rovněž zpochybňuje argument žalobkyň, podle kterého odkaz na toto období ve skutečnosti znamená, že kontrola podpor byla před přistoupením omezena na podpory poskytnuté od září do prosince 2003. Komise tedy zastává názor, že odůvodnění Soudu v bodech 93 až 97 napadeného rozsudku správně zohlednilo znění, účel a systematiku Protokolu č. 8 a že se Soud o tyto skutečnosti právem opřel při svém závěru týkajícím se zpětného účinku.

82 Konečně Komise uvedené argumenty žalobkyň považuje v každém případě za neopodstatněné, neboť se zdá, že tyto argumenty ve skutečnosti zpochybňují vyloučení HCz ze seznamu přijímajících společností uvedených v příloze 1 Protokolu č. 8, a nikoli jakékoli porušení uvedeného protokolu. Je nicméně zjevné, že se v rámci řízení o žalobě na neplatnost, která mu byla předložena, Soud omezil na přezkum legality rozhodnutí Komise a neumožnil zpochybnění legality právních předpisů primárního práva, jakým je Protokol č. 8.

Závěry Soudního dvora

– K přípustnosti

83 Co se týče námitky nepřípustnosti vznesené Komisí a vycházející z novosti důvodu kasačního opravného prostředku, je třeba konstatovat, že z ustálené judikatury vyplývá, že umožnit účastníku řízení, aby vznesl důvod, který nevznesl u Soudu, poprvé

až před Soudním dvorem, znamená umožnit mu, aby Soudnímu dvoru, jehož pravomoc ve věci kasačního opravného prostředku je omezená, předložil spor v širším rozsahu než spor, který projednával Soud. V rámci kasačního opravného prostředku je tedy příslušnost Soudního dvora omezena na posouzení právního řešení žalobních důvodů projednávaných u soudu prvního stupně (viz zejména rozsudky ze dne 11. listopadu 2004, Ramondín a další v. Komise, C-186/02 P a C-188/02 P, Sb. rozh. s. I-10653, bod 60, jakož i ze dne 26. října 2006, Koninklijke Coöperatie Cosun v. Komise, C-68/05 P, Sb. rozh. s. I-10367, bod 96).

84 V tomto ohledu je nicméně třeba konstatovat, že navrhovatelky oproti tvrzením Komise nevznášejí nový důvod kasačního opravného prostředku před Soudním dvorem, ale pouhý argument spadající pod důvod kasačního opravného prostředku vycházející z porušení Protokolu č. 8, který byl již projednán před Soudem. Odkazují totiž na dokumenty citované Komisí s cílem podložit porušení Protokolu č. 8, avšak nepředstavují výtku, která by byla z právního hlediska nová. Námitku nepřípustnosti vznesenou Komisí a vycházející z novosti důvodu kasačního opravného prostředku předloženého navrhovatelkami tudíž nelze přijmout.

85 Pokud jde o výtku nepřípustnosti vznesenou Komisí a vycházející ze skutečnosti, že argument ohledně rozdílného způsobu zacházení se dvěma v podstatě stejnými situacemi, který uplatňuje žalobkyně ve věci T-297/06, je nový v tom smyslu, že v prvním stupni nebyl vznesen žalobkyní, ale pouze žalobkyněmi ve věci T-273/06, postačuje konstatovat, že vzhledem k tomu, že účastník musí mít možnost zpochybnit všechny důvody rozsudku, který nepříznivě zasahuje do jeho právního postavení, pokud Soud spojil dvě věci a vydal jediný rozsudek, který odpovídá důvodům uvedeným účastníky řízení před Soudem, může každý z nich kritizovat úvahy týkající se žalobních důvodů, vznesených před Soudem jedinou žalobkyní v druhé spojené věci (viz rozsudky ze dne 29. listopadu 2007, Stadtwerke Schwäbisch Hall a další v. Komise, C-176/06 P, bod 17, jakož i analogicky ze dne 21. února 2008, Komise v. Girardot, C-348/06 P, Sb. rozh. s. I-833, bod 50).

86 Námitku nepřípustnosti vznesenou Komisí a vycházející z novosti důvodu kasačního opravného prostředku předloženého navrhovatelkami tudíž nelze přijmout.

87 Z výše uvedeného vyplývá, že první důvod kasačního opravného prostředku je přípustný.

– K věci samé

88 Pokud jde o opodstatněnost tohoto důvodu kasačního opravného prostředku, je třeba zkoumat, zda Soud porušil Protokol č. 8 tím, že v napadeném rozsudku vycházel z toho, že se pravomoc Komise kontrolovat dodržování pravidel Společenství v oblasti státních podpor v období před přistoupením Polské republiky k Unii zakládá na tomto protokolu a týká se podpor poskytnutých v celém období stanoveném v bodě 6 uvedeného protokolu, tedy od roku 1997 do roku 2003, a nikoli výlučně od okamžiku jeho zveřejnění, dne 23. září 2003, do 31. prosince 2003, jak tvrdí navrhovatelky, neboť zpochybňují zpětný účinek Protokolu č. 8.

89 V tomto ohledu je třeba připomenout, že Soud k tomuto závěru dospěl poté, co v bodech 89 až 97 napadeného rozsudku zkoumal působnost Protokolu č. 8.

90 V rámci této analýzy Soud nejprve v bodě 90 napadeného rozsudku zdůraznil, že co se týče působnosti *ratione temporis* pravidel Společenství v oblasti státních podpor, je v zásadě nesporné, že se články 87 ES a 88 ES nepoužijí na podpory poskytnuté před přistoupením, které po přistoupení již nejsou použitelné.

91 Dále Soud v bodě 91 napadeného rozsudku konstatuje, že se režim stanovený Protokolem č. 8 ve více ohledech liší od obecného režimu stanoveného Smlouvou a přílohou IV aktu o přistoupení. V tomto ohledu Soud rozhodl, že v souladu s bodem 1 Protokolu č. 8 některé podpory poskytnuté Polskou republikou na restrukturalizaci konkrétních odvětví polského ocelářského průmyslu, které by podle článků 87 ES a 88 ES nebyly běžně přípustné, byly uznány za slučitelné se společným trhem. Kromě toho uvádí Soud, že se přechodný mechanismus uvedený v příloze IV aktu o přistoupení týká pouze státních podpor poskytnutých před přistoupením, které po přistoupení již nejsou použitelné.

92 Soud rovněž připomíná v bodech 93 a 94 napadeného rozsudku, že Protokol č. 8 odkazuje na podpory poskytnuté v období od roku 1997 do roku 2003, a tudíž pro období před přistoupením Polské republiky k Unii. Tento protokol povoluje omezenou částku podpor na restrukturalizaci (3 387 070 000 PLN) poskytnutou v uvedeném období určitým podnikům uvedeným v jeho příloze 1 a stanoví, že Polská republika neposkytne na restrukturalizaci polského ocelářského průmyslu žádné další podpory. Z toho podle Soudu vyplývá, že zpětná účinnost Protokolu č. 8 je zakotvena v jeho bodě 6, který se týká období od roku 1997 do roku 2003.

93 Konečně Soud v bodě 95 napadeného rozsudku odmítl argument žalobkyň, podle kterého vzhledem k tomu, že v okamžiku zveřejnění Protokolu č. 8 v září 2003 dané období už téměř uplynulo, má odkaz v Protokolu č. 8 na období od roku 1997 do roku 2003 pouze ten význam, že výpočet budoucích podpor musí být proveden se zpětným zohledněním částek již přidělené podpory, ale nikoli se zpětným posouzením dřívějších podpor jako protiprávních.

94 Kromě toho zdůrazňuje, že cílem Protokolu č. 8 bylo naopak zavést srozumitelný systém povolování podpor určených na restrukturalizaci polského ocelářského průmyslu, a nikoli pouze předcházet kumulaci podpor na straně přijímajících společností (viz bod 96 napadeného rozsudku).

95 Ve světle těchto zjištění Soud v bodech 97 a 104 napadeného rozsudku vyloučil jakékoli porušení Protokolu č. 8 a rozhodl, že tento protokol představuje *lex specialis* ve vztahu k příloze IV aktu o přistoupení a článkům 87 ES a 88 ES, které rozšiřuje kontrolu státních podpor prováděnou Komisí na základě Smlouvy na podpory poskytnuté ve prospěch reorganizace polského ocelářského průmyslu v období od roku 1997 do roku 2003, a zamítl tak tento žalobní důvod.

96 Na rozdíl od tvrzení žalobkyň Soud tím, že dospěl k tomuto závěru, neporušil uvedený protokol.

97 Je totiž třeba konstatovat, že Soud správně uvedl v bodech 93 a 94 napadeného rozsudku, že sám Protokol č. 8 stanoví v bodě 6, že se použije na období zahrnující roky 1997 až 2003, což je období předcházející datu přistoupení.

98 Z ustálené judikatury vyplývá, že za účelem zajištění dodržování zásady právní jistoty a ochrany legitimního očekávání musejí být hmotněprávní pravidla Společenství vykládána tak, že se vztahují na situace vzniklé před jejich vstupem v platnost pouze tehdy, pokud z jejich znění, cíle a struktury jasně vyplývá, že jim takový účinek musí být přiznán (viz zejména rozsudky ze dne 10. února 1982, Bout, 21/81, Recueil, s. 381, bod 13, a ze dne 15. července 1993, GruSa Fleisch, C-34/92, Recueil, s. I-4147, bod 22,

a ze dne 29. ledna 2002, Pokrzeptowicz-Meyer, C-162/00, Recueil, s. I-1049, bod 49, Elektrownia Pątnów II, C-441/08, Recueil, s. I-10799, bod 33).

99 Vzhledem k tomu, že však oproti skutkovému a právnímu rámci ve věcech uvedených na podporu argumentu uvedeného navrhovatelkami vstoupil Protokol č. 8 v platnost dne 1. května 2004, je třeba konstatovat, že ze znění Protokolu č. 8 jasně vyplývá, že stanoví zpětný účinek tím, že se výslovně vztahuje na období, které zcela uplynulo v okamžiku jeho vstupu v platnost.

100 Co se týče cíle a struktury Protokolu č. 8, je třeba v rozporu s tím, co uvádějí žalobkyně, konstatovat, že vzhledem k tomu, že se články 87 ES a 88 ES nevztahují na podpory poskytnuté před přistoupením, které po přistoupení již nejsou použitelné, a za účelem sledování cíle zásadního zákazu jakékoli státní podpory s výjimkou výslovně stanovených výjimek, což je cíl, který byl definován již v protokolu č. 2, je zavedení režimu pověřujícího Komisi vykonávat kontrolu státních podpor podle Smlouvy ohledně všech podpor poskytnutých na restrukturalizaci polského ocelářského průmyslu v letech 1997 až 2006 logickým důsledkem hmotněprávní kontinuity mezi evropskou dohodou a Smlouvou stran státních podpor, který vyjadřuje cíl uplatnění jediného režimu kontroly před a po přistoupení Polské republiky k Unii.

101 Cílem Protokolu č. 8 bylo, jak správně konstatoval Soud, zavést srozumitelný systém povolování podpor určených na restrukturalizaci polského ocelářského průmyslu, a nikoli pouze předcházet kumulaci podpor na straně přijímajících společností.

102 V důsledku toho Soud správně odmítl argument žalobkyň, podle kterého musí být Protokol č. 8 vykládán v tom smyslu, že se týká pouze období od data jeho zveřejnění v září 2003 do konce roku 2003, a že výpočet budoucích podpor poskytnutých přijímajícím společnostem do konce roku 2003 musí být tudíž proveden nikoli při zpětném posouzení dřívějších podpor jako protiprávních, ale při zpětném zohlednění již poskytnutých částek podpor.

103 Z toho vyplývá, jak správně konstatoval Soud, že Protokol č. 8 představuje *lex specialis*, rozšiřující kontrolní pravomoc Komise na podpory poskytnuté ve prospěch reorganizace polského ocelářského průmyslu v období od roku 1997 do roku 2003.

104 Ohledně argumentu navrhovatelek, podle kterého vyplývá z návrhu Komise i z rozhodnutí Rady 2003/588, že podle názoru těchto orgánů byly dodrženy závazky přijaté v Protokolu č. 8, postačí konstatovat, že se ustanovení sekundárního práva Evropské unie nemůže odchýlit od aktu primárního práva ani jej nemůže měnit, byť bylo přijato později.

105 Co se týče argumentu navrhovatelek vycházejícího z rozdílného zacházení v rozsahu, v němž tvrdí, že HCz měla být zapsána na seznam přijímajících společností uvedených v příloze 1 Protokolu č. 8, postačí konstatovat, že navrhovatelky tím, že ve skutečnosti popřely vyloučení HCz z tohoto seznamu, opětovně zpochybnily Protokol č. 8, který je nedílnou součástí Smlouvy, a tudíž má povahu primárního práva. V rámci kasačního opravného prostředku se však Soudní dvůr omezuje na přezkum legality rozsudku vydaného Soudem, což neumožňuje zpochybňovat legalitu ustanovení primárního práva.

106 S ohledem na všechny výše uvedené úvahy dospěl Soud oprávněně k závěru, že nedošlo k porušení Protokolu č. 8, a první důvod opravného prostředku je tudíž třeba zamítnout jako neopodstatněný.

Ke druhému důvodu kasačního opravného prostředku

Argumentace účastnic řízení

107 Tímto důvodem navrhovatelky poukazují na to, že postupy stanovené v protokolu č. 2, prostřednictvím kterých byly se spornou podporou seznámeny jak Komise, tak Rada, u nich vzbudily legitimní očekávání.

108 V tomto ohledu navrhovatelky připomínají, že je nesporné, že Komise zjistila, že HCz obdržela státní podpory při jejím hodnocení pozdějších verzí polského programu restrukturalizace. Návrh Komise byl zveřejněn dne 26. května 2003. I kdyby se připustilo, že důvodová zpráva k tomuto návrhu nemůže u žalobkyň vyvolat legitimní očekávání, zdůrazňují navrhovatelky, že Komise byla nicméně o sporných podporách informována.

109 Kromě toho tvrdí navrhovatelky, že rozhodnutí Rady 2003/588 bylo přijato na základě návrhu Komise a v tomto rozhodnutí bylo konstatováno, že dotyčné podpory splňují podmínky výjimek stanovených v čl. 8 odst. 4 protokolu č. 2, a v případě neexistence

formálních postupů uvedených v článku 88 ES, které v této době nebyly použitelné na Polskou republiku, splňuje postup Komise a Rady v projednávaném případě podmínky stanovené judikaturou v oblasti ochrany legitimního očekávání.

110 Navrhovatelky se v tomto ohledu dovolávají rozsudků Soudu ze dne 27. března 1990, Chomel v. Komise (T-123/89, Recueil, s. II-131), a ze dne 31. března 1998, Preussag Stahl v. Komise (T-129/96, Recueil, s. II-609), a zdůrazňují, že se ochrana legitimního očekávání vztahuje na každého jednotlivce, který se nachází v situaci, ze které vyplývá, že u něj správa Společenství vyvolala podloženou naději.

111 Navrhovatelky rovněž připomínají, že předpokladem práva uplatňovat ochranu legitimního očekávání je splnění tří podmínek, a to konkrétní ujištění poskytnutá správním orgánem Společenství jednotlivci, která mohou vzbudit legitimní očekávání u toho, komu jsou určena, a jsou v souladu s použitelnými normami.

112 Soud upřesnil, že konkrétní ujištění jsou tvořena bez ohledu na formu, ve které jsou sdělena, přesnými, nepodmíněnými a shodujícími se informacemi z oprávněných a spolehlivých zdrojů (rozsudky ze dne 6. července 1999, Forvass v. Komise, T-203/97, Recueil FP, s. I-A-129 a II-705, body 70 a 71, jakož i ze dne 19. března 2003, Innova Privat-Akademie v. Komise, T-273/01, Recueil, s. II-1093, body 26, 28, 29 a 32).

113 Navrhovatelky dovozují z použití této judikatury na návrh Komise, že bod 6 důvodové zprávy k návrhu jim poskytl konkrétní ujištění, že tato ujištění u nich mohla vzbudit legitimní očekávání a že byla v souladu s použitelnými normami. Tři podmínky, vyžadované k tomu, aby se mohly navrhovatelky dovolávat legitimního očekávání, že poskytnuté podpory nejsou protiprávní a že nepodléhají navrácení, byly v důsledku

toho splněny. Navíc jediný článek rozhodnutí Rady 2003/588 mohl u žalobkyň vzbudit ujištění, že je program restrukturalizace v souladu s evropskou dohodou, a v důsledku toho jsou podpory zahrnuté do uvedeného programu v souladu s právem.

114 Komise s odkazem na výše uvedený rozsudek Alcan Deutschland zdůrazňuje, že její návrh, stejně jako rozhodnutí Rady 2003/588 vychází z programu restrukturalizace a z obchodních plánů předložených Polskou republikou. Likvidace HCz byla v těchto plánech stanovena a netýkal se jí žádný obchodní plán. Komise ani Rada tudíž nemohly poskytnout konkrétní ujištění zvláště ohledně podpor poskytnutých HCz, neboť tento podnik nebyl v těchto plánech uveden.

115 Komise dále uvádí, že navrhovatelky nezpochybňují konstatování Soudu uvedená v bodě 138 napadeného rozsudku, podle kterých nebyl Komisi předložen obchodní plán týkající se společnosti HCz, a že této společnosti tudíž netýkalo schválení obsažené v rozhodnutí Rady 2003/588. Soud se nicméně o toto konstatování opíral. Jednalo se o konstatování skutečnosti, kterou žalobkyně nezpochybnily, a kterou tudíž nemohou zpochybnit v kasačním opravném prostředku.

116 Podle Komise musí být tedy žalobní důvod vycházející z porušení zásady legitimního očekávání zamítnut. Výrok návrhu Komise, rozhodnutí Rady 2003/588 ani třetí bod odůvodnění důvodové zprávy návrhu Komise nemohou být právním základem jakéhokoli legitimního očekávání v souladu s Protokolem č. 8, týkajícího se obchodních plánů, které nebyly předloženy Komisi, a které tudíž nemohou být zahrnuty do těchto textů.

117 Komise konečně připomíná, že Soud v bodě 139 napadeného rozsudku rozhodl, že jelikož rozhodnutí Rady 2003/588, které nepřejímá úvahy Komise v jejím návrhu, podle kterých by prodloužení odchylky stanovené v čl. 8 odst. 4 Protokolu č. 2 mělo za následek zpětnou legalizaci všech podpor protiprávně poskytnutých po vstupu Evropské dohody v platnost, je třeba konstatovat, že toto znění není uvedeno v aktu, který Rada nakonec přijala. Pouhý návrh Komise nemůže tudíž u žalobkyň vyvolat legitimní očekávání.

118 Komise ostatně zdůrazňuje, že se otázka jeví být každopádně čistě akademickou, neboť navrhovatelka nijak nekritizuje bod 139 napadeného rozsudku.

Závěry Soudního dvora

119 Svým druhým důvodem tvrdí v podstatě navrhovatelky, že Soud porušil zásadu ochrany legitimního očekávání, jelikož nekonstatoval, že se spornou podporou byly v rámci postupu podle protokolu č. 2 obeznámeny jak Komise, tak i Rada, což u navrhovatelek vzbudilo legitimní očekávání. Navíc důvodová zpráva k návrhu Komise pro rozhodnutí Rady 2003/588 a jediný článek tohoto rozhodnutí mohly vzbudit u žalobkyň legitimní očekávání, že dotčená podpora a program restrukturalizace jsou v souladu s právem.

120 V tomto ohledu je třeba uvést, že Soud dospěl ke svému závěru poté, co vylíčil v bodech 135 až 139 napadeného rozsudku genezi různých aktů týkajících se přímo či nepřímo sporných podpor. Soud poté konstatoval, že obchodní plán týkající se HCz nebyl předložen Komisi, a že se ho tudíž rozhodnutí Rady 2003/588 netýká a že kromě

toho toto rozhodnutí na rozdíl od důvodové zprávy návrhu Komise nestanoví, aby prodloužení odchylky stanovené v čl. 8 odst. 4 Protokolu č. 2 mělo za následek zpětnou legalizaci všech podpor protiprávně poskytnutých po vstupu Evropské dohody v platnost.

121 V tomto ohledu je zaprvé třeba zdůraznit, že je argument navrhovatelek, podle kterého byla Komise informována o existenci sporných podpor, zcela irelevantní. HCz nemohla být legálně dotčena rozhodnutím Rady 2003/588 vzhledem k tomu, že obchodní plán týkající se HCz nebyl předložen Komisi v rámci postupů za tímto účelem výslovně stanovených, tedy programu restrukturalizace polského ocelářského průmyslu, konstatování Soudu navrhovatelkami nebyla zpochybněna a byla zde výslovně stanovena likvidace HCz.

122 Zadruhé je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury patří zásada ochrany legitimního očekávání mezi základní zásady Unie (viz zejména rozsudek ze dne 5. května 1981, Dürbeck, 112/80, Recueil, s. 1095, bod 48).

123 Z judikatury rovněž vyplývá, že každý jednotlivec má právo dovolávat se zásady ochrany legitimního očekávání, pokud se nachází v situaci, ze které vyplývá, že správa Společenství tím, že mu poskytla konkrétní ujištění, u něj vyvolala podloženou naději (rozsudky ze dne 16. prosince 1987, Delauche v. Komise, 111/86, Recueil, s. 5345, bod 24; ze dne 25. května 2000, Kögler v. Soudní dvůr, C-82/98 P, Recueil, s. I-3855, bod 33, jakož i ze dne 22. června 2006, Belgie a Forum 187 v. Komise, C-182/03 a C-217/03, Sb. rozh. s. I-5479, bod 147). Daná ujištění musejí být kromě toho v souladu s použitelnými normami (viz v tomto smyslu rozsudky ze dne 20. června 1985,

Pauvert v. Účetní dvůr, 228/84, Recueil, s. 1969, body 14 a 15, jakož i ze dne 6. února 1986, Vlachou v. Účetní dvůr, 162/84, Recueil, s. 481, bod 6).

124 Stačí však konstatovat, že co se týče podmínky konkrétních ujištění, nemůže být návrh Komise k rozhodnutí Rady v rozporu s tím, co uvádějí navrhovatelky, základem jakéhokoli legitimního očekávání slučitelnosti sporných podpor s pravidly práva Unie.

125 Vzhledem k tomu, že rozhodnutí Rady 2003/588 nepřejímá znění důvodové zprávy návrhu Komise, nemůže zakládat legitimní očekávání ohledně legality podpor ve prospěch společnosti, jejíž podnikový plán nebyl předložen Komisi, a na kterou se tudíž uvedené rozhodnutí nemůže vztahovat. Nepřijetí tohoto znění tak muselo navrhovatelkám ukázat změnu stanoviska zákonodárce Unie k takové legalizaci podpor.

126 Z toho vyplývá, že v projednávaném případě nebyla splněna podmínka konkrétních ujištění vyžadovaná k tomu, aby bylo možno dojít k závěru o porušení zásady ochrany legitimního očekávání. Z tohoto důvodu není třeba ověřovat splnění ostatních podmínek, neboť tyto podmínky jsou kumulativní.

127 V důsledku toho se Soud nedopustil nesprávného právního posouzení, když shledal, že sporné rozhodnutí nezasáhlo do legitimního očekávání navrhovatelek.

128 S přihlédnutím ke všem předchozím úvahám musí být druhý důvod kasačního opravného prostředku zamítnut.

Ke třetímu důvodu kasačního opravného prostředku

Argumentace účastnic řízení

129 Tímto důvodem kasačního opravného prostředku zpochybňují navrhovatelky úrokovou míru použitelnou v okamžiku navrácení, uznanou Soudem.

130 Navrhovatelky uvádějí, že se Soud spokojil s konstatováním, že Komise uplatnila postup stanovený v čl. 9 odst. 4 nařízení č. 794/2004. Soud však měl zkoumat, zda Komise stanovila „přiměřenou" úrokovou míru podle čl. 14 odst. 2 nařízení č. 659/1999, neboť posouzení přiměřenosti sazby není vyčerpáno konstatováním, že byla stanovena ve spolupráci s dotyčným členským státem.

131 Navrhovatelky se domnívají, že přiměřenost je hmotněprávním pojmem nezávislým na postupu, podle musí Komise uplatňovat ve výjimečných případech, ve kterých stanoví úrokovou míru v úzké spolupráci s členským státem. Tento autonomní pojem – který je úzce spojen se skutečností, že Komise disponuje prostorem pro uvážení a že to je nakonec ona, kdo stanoví směrodatnou sazbu – musí být předmětem výkladu, který však Soud neprovedl.

132 Navrhovatelky připomínají, že při výkladu uvedeného pojmu je třeba zohlednit rozsudek Soudu ze dne 8. června 1995, Siemens v. Komise (T-459/93, Recueil, s. II-1675), který stanoví, že účelem navrácení podpory je obnovení situace, která existovala před protiprávním poskytnutím podpory. Pro zajištění rovného zacházení by měla být

výhoda vyplývající z podpory měřena objektivně od chvíle, kdy je podpora k dispozici přijímajícímu podniku.

133 Vzhledem k tomu, že je Komise povinna obnovit situaci před protiprávním poskytnutím podpory, může k vymáhání úroků dojít pouze za účelem vyrovnání finančních výhod vyplývajících z provádění ustanovení o zpřístupnění podpor přijímajícímu podniku a musí jim být úměrné.

134 V důsledku nerespektování zásady obnovení předchozí situace a zvolení referenční sazby, která naprosto neodpovídá realitě polského trhu v období od roku 1997 do roku 2004, Komise, jakož i Soud, který rozhodl, že dosah čl. 14 odst. 2 nařízení č. 659/1999 k tomuto bodu je stanoven čl. 9 odst. 4 nařízení č. 794/2004, tudíž porušily tato dvě ustanovení práva Společenství.

135 Podle Komise je tento důvod kasačního opravného prostředku nepřípustný. Navrhovatelky totiž požadují od soudu rozhodujícího o kasačním opravném prostředku, aby zkoumal žalobní důvod, který nebyl předložen Soudu. Třetí důvod kasačního opravného prostředku, zakládající se především na údajném porušení čl. 14 odst. 2 nařízení č. 659/1999, nebyl předložen Soudu, jelikož jediný žalobní důvod uplatněný v prvním stupni ohledně úrokové míry byl důvod vycházející z porušení nařízení č. 794/2004. V důsledku toho nemohou navrhovatelky vytýkat napadenému rozsudku, že nesprávně vyložil pojem „přiměřená úroková míra“, neboť vznesené důvody směřující ke zrušení nepožadovaly, aby Soud provedl výklad tohoto pojmu.

136 Podpůrně Komise zdůrazňuje, že navrhovatelky vycházejí z nesprávného předpokladu, když tvrdí, že Soud rozhodl, že dosah čl. 14 odst. 2 nařízení č. 659/1999 byl vymezen dosahem čl. 9 odst. 4 nařízení č. 794/2004, tj. že Soud rozhodl, že úroková

míra stanovená Komisí byla přiměřená pouze z důvodu, že byla stanovena „v úzké spolupráci s členským státem“.

137 Soud se nicméně oproti tvrzením žalobkyň neomezuje na konstatování, že Komise prováděla postup v úzké spolupráci s členským státem, avšak vyslovil se k opodstatněnosti použité sazby, když připomněl prostor pro uvážení Komise a zkoumal důvody, proč odmítla určité návrhy. Soud z toho dovodil, že nedošlo ke „zjevně nesprávnému posouzení“ a že výpočet úroků na složeném základě vyplývá závazně z nařízení č. 794/2004 (body 159 až 167 napadeného rozsudku).

138 Vzhledem k tomu, že v rámci kasačního opravného prostředku nebyl předložen žádný argument, který by mohl zpochybnit závěry Soudu, a tento prostředek neobsahuje žádný platný důvod proti těmto závěrům, zastává Komise stanovisko, že Soud správně přezkoumal argumenty žalobkyň v rámci žalobního důvodu směřujícího ke zrušení, který byl vznesen v prvním stupni a který Soudu nepoložil otázku „přiměřenosti“ úrokové míry vzhledem k čl. 14 odst. 2 nařízení č. 659/1999.

Závěry Soudního dvora

– K přípustnosti

139 Co se týče námitky nepřípustnosti vznesené Komisí a vycházející ze skutečnosti, že třetí žalobní důvod, zakládající se zejména na údajném porušení čl. 14 odst. 2 nařízení

č. 659/1999, nebyl vznesen v řízení před Soudem, je třeba připomenout, že z judikatury uvedené v bodě 83 tohoto rozsudku vyplývá, že důvod vznesený poprvé v rámci kasačního opravného prostředku před Soudním dvorem musí být v zásadě zamítnut jako nepřípustný.

140 Je rovněž třeba konstatovat, že navrhovatelky žádají, aby Soudní dvůr zkoumal legalitu úrokové míry stanovené Komisí s odkazem na její přiměřenou povahu vzhledem k čl. 14 odst. 2 nařízení č. 659/1999. Tento důvod nicméně nebyl vznesen u Soudu a jediným důvodem dovolávaným před Soudem ohledně úrokové míry byl důvod vycházející z porušení nařízení č. 794/2004. Námitce nepřípustnosti vznesené Komisí a vycházející z novosti důvodu kasačního opravného prostředku předloženého navrhovatelkami je tudíž třeba vyhovět.

141 Z třetího důvodu kasačního opravného prostředku vyplývá, že musí být v rozsahu, v němž se zakládá na údajném porušení čl. 14 odst. 2 nařízení č. 659/1999, prohlášen za nepřípustný. V rozsahu, v němž se třetí důvod týká nařízení č. 794/2004, je naopak přípustný.

– K věci samé

142 Co se týče opodstatněnosti tohoto důvodu, postačí konstatovat, že vzhledem k tomu, že je třetí důvod kasačního opravného prostředku nepřípustný v rozsahu, v němž se zakládá na údajném porušení čl. 14 odst. 2 nařízení č. 659/1999, jeví se třetí důvod zakládající se na údajném porušení čl. 9 odst. 4 nařízení č. 794/2004 ohledně stanovení

přiměřené úrokové míry jako bezpředmětný, jak správně uvádí Komise. Je totiž nemožné v argumentaci navrhovatelek rozlišit výtku vznesenou vůči Soudu vycházející výlučně z údajného porušení čl. 9 odst. 4 nařízení č. 794/2004, a nikoli z pojmu „přiměřené úrokové míry" ve smyslu čl. 14 odst. 2 nařízení č. 659/1999.

143 V důsledku toho musí být třetí žalobní důvod zamítnut jako neopodstatněný.

144 Jelikož kasačnímu opravnému prostředku nelze vyhovět na základě žádného z jeho důvodů, je třeba jej zamítnout v plném rozsahu.

K nákladům řízení

145 Podle čl. 122 prvního pododstavce jednacího řádu rozhodne Soudní dvůr o nákladech řízení, není-li kasační opravný prostředek opodstatněný. Podle čl. 69 odst. 2 tohoto jednacího řádu použitelného na řízení o kasačním opravném prostředku na základě článku 118 téhož jednacího řádu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že Komise požadovala náhradu nákladů řízení a navrhovatelky neměly ve věci úspěch, je důvodné posledně uvedeným uložit náhradu nákladů řízení.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (první senát) rozhodl takto:

1) Kasační opravný prostředek se zamítá.

2) Společnostem ISD Polska sp. z o.o. a Industrial Union of Donbass Corp. se ukládá náhrada nákladů řízení.

Podpisy.